

og den hinsidige Dommer, — ræd for de Lysets Magter, han for et Øjeblik siden selv saa overmodig havde paakaldt. — —

Og dette blev ikke den eneste Gang, Per fik et saadant overraskende Indblik i disse „Uafhængiges“ Indre og skimtede en Vrange, en Natside, en uovervunden Rest af et gammelt Jeg, der i ubefæstede Øjeblikke drev et uhyggeligt Abespil med deres nye. Om det saa var „den sidste Græker“, Reeballe, kunde han, naar han undtagelsesvis var ædru, have ret alvorlige Kampe at bestaa med sin Samvittighed, og Lisbeth fik regelmæssig sin Konfirmationssalmebog frem af Kommodeskuffen, saasnart hun fik sine Lændesmerter eller frygtede for at være frugtsommelig. Efterhaanden dæmrede der da hos ham en Forestilling om, hvad det overhovedet var, der lammede Menneskenes Kraft og gjorde Verden til en stor Lemmestiftelse. Som her den ene søgte Fortrøstning i Flasken, den anden nedlarmede „Stemmen i sit Indre“ med drengagtig Stortalenhed og vilde Løjer, den tredje i artistisk Selvbedøvelse sluttede sig inde i sin Skal som en Snegl under Torden, mens den fjerde fortabte sig i ørkesløse Drømme om et fremtidigt anarkistisk Broderskab mellem Mennesker, — saadan sad Folk overalt i Verden og kæmpede med Spøgelsers, mens Livet rødmosset og smilende bød til Fest rundt omkring dem. Han kendte det jo alt sammen derhjemme fra!

Og nu vældede der frem i ham en svimlende Følelse af at være noget for sig selv, en Undtagelse, der allerede som Barn ved et lykkeligt Tilfælde havde sprængt de Lænker, hvori selv Tidens frieste Aander endnu trællede. Ivan Salo-